

Demeter József

Kívül dobog-befelé

Adysan sem, no-

Mintha, tegnap-tegnap-
Előtt az őszben, mielőtt
Beszökött volna Páris –
Fénye, Szent Mihály útján –
Magyardellőre _____

Ki sétál szívem Fő terén;
Mint a Montmartre
Őszében, Léda
Asszony – Adélként –
Szívtől szívig. Szabadon.
Lengén, ledéren. Ave Paris.
Ave Magyardellő, no-no _____

Emlék délibáb –
Saját magam késő őszét
Miért tavaszként
Kedveltem, ó!

Lézer-harangok idusán,
Félrevert dimenziókban –
A szerelmi vágy?! Édesem-
Sem. Te vagy az én Versem-
Sem, mert! Nem tudlak
Papírra vetni-ni... El-
Mondani sem – a nagy ADY-
Rokon után-tán – téged...
Kívül dobogó-lihegő
Versemhez kapok-ok, mint a
Legjobb bukott színész-ész:
Ver, ver, Ver – sem,

Mintha! Be se szökött
Volna az ősz fénye,
A Nagy utcán – a száz
Füstöt se számláló –
Magyardellőre _____

Eskü –

Csinszka jegyében

„Verse törvény”
József Attila

„szép fényes ráadás”
Helyett, virágszívű
Kedvesem, mit mondjak – Én,
Neked, szép szerelmesen,
Hisz oly sok Vers már
Annyi mindent, de
MINDENT – adott, elvett...
És mégis, Engem, az örök
Érvényű Költőt most, Ez a
Minden, ez az Új Minden,
Egészen másképp sisterget,
Csikorgó Alkat-
Részeim ellenére. Még!
BRAILLE ÍRÁSSAL
Tetováta tele – újdonság-
Versekkal – kívül dobogó
Szívemet az Élet,
Körös-körül, hogy!
Isten színe előtt, s! Mögötte
Is – olvasson Engem,
ENGEM, a Zendülő-
Nagy Istentelen Istenes

ADY ENDRÉT – a GUTKELED
 NEMZETSÉGBELIT –
 Fény-szopránban,
 Arany-
 Jegy-
 Gyűrűs, LÁTÓ KEZED –
 Halhatatlan-
 Magyarul. Világgá...
 Csillag-mélyen. Befelé. Zseng’-
 Édes, szűz Nincsem. Kerti
 Virágszirmú, évelő
 Kincsem. Nagy
 Nagyságom historikus
 Égiszében. Örökkön-
 Örökké. Ámmen.

Csak úgy – így

Ady Endre? Ki volt Ady Endre, egy szifiliszés.
 Igeen? Akkor mondj még egy szifiliszés férfit
 az Ő korából, egyetlen egyet, a sok közül –
 mondta a feleségem fejtágító kollégájának.
 – ?!

A megbocsájtó Fenn-
 Valóm – földi fényiségében
 Lapozom
 Ady szerelmeit.
 Csókos szifili/sz/-
 Rengését... Zülléseit.
 Tévelygéseit. Teli-
 Találatait. Földrengéses
 Látomásait _____
 Újra meg újra,

Ambivalens-száz Ady-év után,
 Mint lapról-lapra a Könyvek
 Könyvét! Istenlesen? Hitetlen

HIT – Szív-
Harangzengésben _____

Félrevert
Harangvirág-
Lugas –
Nárcisz-liget híján.
Mennyei szirmok
Fényében,
Léda és Csinszka,
Libegvén – Gond-
Szifiliszvilágunk
Óperenciás
Felszínén,
Hanyatt. Hová _____

Napszentületes

„Álmom az Ige,”
Ady Endre
Én –
A paraszt –
Majdnem
Tiszteletes
Úr...
Életem
Egy – szépséges
Fokán, pap
Akartam lenni, nem
Kalocsán. Nem
Magyardellőn –
Pócsfalván. Abban
A Kis-küküllő menti
Faluban, ahová!
Apai nagynéném,
„Strinfis Róza”
Férjhez ment –
Hittérítő,

Jahovista családba, és
Laktak – a templommal
Szentől szemben, ám!
Sose jártak benne.
/Nagynéném sem./
Rühelték a papokat,
Mert ők „pénzért
Prédikálnak.” Ezért
Lettem volna én – az
Első – modern felfogású,
Református
Tiszteletes, aki nem
Pénzből, Isten igéjéből
Él/hal/. A hit oltárán –
A mezővárosi
Dicsőszentmárton
Mellett,
Pócsfalván. Nos,
Tiszteletes úr nem
Lettem, ám!
Gazdag – igen.
Ady Endre csörgő
Aranyaival. Honi
Szíveim szószékén, az
Ige igéivel.
Én,
Az Istenes – paraszt
Napszentületes.